

indtægter, som realkreditinstituttet ville have haft på de lån, der er blevet indfriet, herunder indskud til reservefond.

Efter de foreslåede bestemmelser får institutterne adgang til senere at udskifte de obligationer, der har været anvendt til indfrielsen, ud fra almindelige porteføljemæssige overvejelser. Denne adgang modsvarer af en adgang for boligministeren til bl.a. ud fra sikkerhedsmæssige overvejelser at fastsætte nærmere regler for instituttets opfyldelse af forpligtelserne og deres administration af ordningen.

Det vil i en bekendtgørelse ligeledes blive fastsat, at de indfriende obligationer (eller obligationer, der senere træder i stedet for disse) regnskabsmæssigt skal holdes adskilt fra instituttets aktiver i øvrigt, og at institutterne hvert år skal foretage en særskilt opgørelse over lån, der indfries efter disse bestemmelser. Det skal af opgørelsen fremgå, at indtægterne på de indfriende obligationer over en nærmere angiven periode svarer til de indtægter, instituttet ville have haft på de indfrieede lån.

Det er ikke tanken, at de indfriende obligationer skal deles ud på de enkelte serier som selvstændige reservefonde, men obligationerne skal danne et samlet fælles supplerende grundlag for sikkerheden.

Når indtægterne på de obligationer, der ligger i denne obligationsbeholdning i instituttet, skal svare til de indtægter, som instituttet ville have haft på de indfrieede lån, indebærer det, at obligationsbeholdningen kun kan reduceres i takt med den amortisering, som lånene ville have haft.

Beholdningen kan således ikke anvendes til at dække tab i en serie, før end alle andre reserver er opbrugt for denne serie, incl. opkrævning af ekstraordinære reservefondsbidrag som led i det solidariske ansvar. I realiteten betyder det, at den til sikkerhed liggende obligationsbeholdning kun kan bringes i anvendelse i tilfælde af en konkurssituation for instituttet.

Det foreslås endeligt, at ejerne af obligationer og andre rettighedshavere i de serier, hvori der er et ændret sikkerhedsgrundlag, ikke skal kunne gøre krav gældende mod et realkreditinstitut med henvisning hertil.

Til nr. 3

De foreslåede bestemmelser giver mulighed for, at ministeren kan godkende, at institutterne enkeltvis eller i fællesskab tilvejebringer udlånsmidler i udlandet ved udstedelse af obligationer i danske kroner eller i fremmed valuta (herunder i en »kurv« af valutaer) eller på anden måde, eksempelvis ved syndikerede banklån. Det er hensigten at ændre de gældende

valutabestemmelser i overensstemmelse hermed.

Såfremt udlandslån finansieres ved obligationsudstedelse, skal en eventuel fravigelse af balancekravet i realkreditlovens § 17 godkendes af boligministeren. Også ved anden optagelse af udlandslån vil det ved godkendelsen blive påset, at den risiko, institutterne påtager sig, minimeres ved, at fravigelser fra balancekravet – som bl.a. indebærer, at landmandens ydelser løbende er tilstrækkelige til at dække realkreditinstituttets ydelser på de optagne udlandslån – begrænses mest muligt. Det vil eksempelvis ikke kunne godkendes, at realkreditinstituttet videreudlåner variabelt forrentede lån til fast rente – eller omvendt.

Til nr. 4

De foreslåede bestemmelser er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 5 og 6

Den foreslåede ændring indebærer, at reservekravet måles på aktivsiden i stedet for på passivsiden i realkreditinstitutternes balance.

I bemærkningerne til nr. 2 er der nærmere redegjort for sikkerhedsgrundlaget for obligationerne i de serier, hvori der er ydet lån, der refinansieres. Uden den her foreslåede ændring ville der skulle opbygges reserver for såvel de nye obligationer, som de obligationer, der ligger til sikkerhed for de »gamle« obligationer. Der ville således blive tale om et »dobbelt« reservekrav. Når reservekravet knyttes til pantebrevens restgæld, vil der alene skulle opbygges reserver for de nye lån, ikke for de indfrieede.

Til nr. 7

Det foreslås, at boligministeren bemyndiges til at tillade, at et institut ved belåning med udlandslån af midler fra generalreservefonden kan hensætte op til 5 pct. af provenuet på de enkelte udlandslån til en særlig restgældsreguleringsfond, hvortil endvidere overføres låntagernes løbende 2 pct.'s-bidrag samt engangsindbetalinger fra Finansieringsfonden af 1963.

Det foreslås, at fondens midler skal anbringes i børsnoterede obligationer, samt at afkastet skal tilskrives fonden.

Fondens midler skal efter forslaget fuldt ud anvendes til indfrielse af låntagernes restgæld på udlandslån på forfaldstidspunktet efter administrativt fastsatte fordelingsregler. Det vil her bl.a. blive fastsat, at der i forbindelse med forfald ved ejerskifte kun kan udbetales et beløb svarende til den pågældende låntagers egen indbetaling af bidrag.